

Fyri trimum árum síðani kendust Kristina og Leivur ikki, men um trýggjar vikur skulu tey giftast

Mynd: Heinesen myndir

meg upp og ringja til gentuna og gera nakað við tað. So eg tók telefonina ein leygardag og ringdi fyri at spyrja, um hon hevði hug at fara ein túr til Saksunnar.

- Eg varð ordiliga illa við. Hann var ordiliga fittur, og vit tosaðu væl saman, men í mínum eygum var hann enn stóribeiggi Maritu. Innast inni hevði eg tó kenslur fyri honum. Leingi ivaðist eg, um eg skuldi taka av tilboðnum ella ikki. Tað endaði so við, at eg fór, sigur Kristina.

Tað var ikki bara bara at fara túr einsamøll, uttan at nakar skuldi varnast.

- Vit máttu bæði lúgva í hvør sínum lagi. Eg segði meg fara til ein vinmann og Kristina til eina vinkonu, sigur Leivur flennandi.

Í Saksun vóru Kristina og Leivur so í nakrar tímar.

- Vit tosaðu ordiliga væl í fleiri tímar, og sum vit sótu har á einum bækki, byrjaðu vit so smátt at nærkast hvørjum øðrum. Til síðst sótu vit so nær, at hendurnar kundu hvørja aðra, sigur hon.

Sníktu seg at síggjast

Avgerðin at veruliga ganga saman kom ikki fyrr enn nakað seinni.

- Sms'ini blivu fleiri og fleiri, og eg fór at vitja Leiv á Ellisheiminum, har hann arbeiðdi sum náttarvakt tað summarið. Eg fór frá húsum, tá foreldrini vóru í song farin og kom aftur, áðrenn tey vóru uppi, heldur Kristina fyri.

- Í roynd og veru var tað ikki nakað romantiskt yvir mátanum, vit komu saman uppá. Vit sótu í bilinum og tosaðu um, hvat vit ynsktu við forholdinum, og tá blivu vit so samd um, at vit skuldu ganga saman.

Ringurin í matpakkanum

Leivur búði enn í Onglandi, og í eitt ár búðu tey í hvør sínum landi, inntil Leivur flutti heim summarið 2011. Ta tíðina varð Skype nógv brúkt.

16. juni 2012 kom til at vera ein heilt serligur dagur fyri Kristinu og Leiv.

- Urið hjá mær skuldi skifta battari, og meðan eg eri har, keypi eg ein ring. Síðani

ringdi eg til Kristinu og spurdi, um hon tímdi við mær ein túr niðan á Slættaratind, og segði hon 'ja' beinanveg.

- Eg hevði eitt sindur av mistanka, tí hann var so øgiliga spentur og nógv fittari enn vanligt.

Túrurin niðan á Slættaratind mátti droppast vegna ov nógvan mjørka, men uppi á Eiðiskolli var gott veður. Leiðin gekk tí har niðan.

- Komin niðaná fóru vit at eta matpakka. Leivur gav mær mín, og tá eg lyfti ovastu flísina, síggi eg eskjuna við ringinum, og smekki eg lokið saman aftur. Leivur spurdi hvat feilti, og eg segði, at eg hevði sæð ein ring, sigur Kristina flennandi.

- Eg tók so ringin, legði meg á knæ og spurdi, um hon vildi giftast við mær, sigur Leivur smílandi.

Nú var so at finna tíð og stað. Kristina vildi ikki hava vetrarbrúdleyp og vildi ei heldur biða til næsta ár. Tí endaði tað við at blíva síðst í august – 2 mánaðir frá fríggjarinum.

- Tað var nakað av baksi, men vit fingi so høli á Viðareiði, og vit skulu giftast í Siloa í Fuglafirði 25. august.

Ikki upp á vegin!

Tá eitt par velur at giftast so knappliga, er tað nokk ikki fá, ið fáa tankan, at hon má vera við barn.

- Eg eri ikki upp á vegin, slær Kristina fast.

- Tað er nokk ikki tal á, hvussu ofta fólk hava spurt okkum og enn oftari spurt okkara familju og vinir, um Kristina er upp á vegin. Tað er hon so ikki, og tí ber tað heldur ikki so væl at lúgva seg frá, sigur Leivur flennandi.

- Ella kanska eri eg við barn. Men so er tað við Heilaga Andanum, sigur Kristina skemtandi.

Eftir brúðleypíð flyta Kristina og Leivur í leigaða íbúð í høvuðsstaðnum, har tey skulu byrja sítt lív saman sum kona og maður.